

The New York Times bestselerių autorė

NORA ROBERTS

TAPATYBĖ

PIRMAS SKYRIUS

Jos svajonės ir tikslai buvo išties paprasti, ir daug jų neturėjo. Kaip karininko vaikas, Morgana Olbrait visą vaikystę praleido kraustydamasi iš vienos šalies ar žemyno į kitą. Dėl tėvo darbo jos šaknys išaugo trumpos ir paviršinės, kad persodinus greitai prigytų. Iš vienos bazės į kitą, iš namo į namą, iš valstijos į valstiją, iš šalies į šalį — ir taip pirmuosius keturiolika jos gyvenimo metų, iki tėvų skyrybų.

Jos nuomonės niekas neklausė.

Dar trejus metus po skyrybų mama tampėsi ją iš vienos vietos į kitą. Iš mažo miestelio viename šalies krašte į didmiestį kitame, vis kažin ko ieškodama... Tik Morgana niekada nesuprato ko.

Septyniolikos, prieš pat aštuonioliktąjį gimtadienį, ji pati dar kartą išsikasė savo šaknis, siekdama prigyti koledže. Ir būtent ten Morgana pagaliau galėjo sau leisti išsigryninti savo tikslus, svajones ir pasirinkimus.

Ji atkakliai mokėsi, siekdama įgyti dvigubą specialybę. Pasirinktos verslo bei svetingumo vadybos studijos turėjo padėti įgyvendinti svajonę.

Galų gale įleisti šaknis. Turėti savo namus, savo verslą.

Savo pačios.

Kai mokslai jau buvo baigti, ji kruopščiai išstudijavo žemėlapius, regionus, klimato zonas rinkdamasi, kur galų gale apsistoti. Morgana troško susirasti tokį rajoną, galbūt nenaują, seniau įkurtą, kuris būtų arti parduotuvių, restoranų, barų — šalia žmonių.

O vieną dieną ji turės ne tik savo namą, bet ir barą.

Taigi, paprasti tikslai.

Rankose galų gale gniauzdama išsvajotą diplomą, Morgana įsikūrė Baltimorės priemiestyje, Merilando valstijoje. Namai čia

buvo seni, su kiemais, dar nemodernizuoti, todėl parduodami už prieinamą kainą.

Studijuodama koledže, ji visą laiką dirbo — iš pradžių padavėja, o vėliau, vos tik sulaukusi dvidešimt vienerių, barmene, — tad susitaupyti pavyko.

Jos tėvas, pulkininkas, į išleistuves neatvyko. Ir nors studijas Morgana baigė su pagyrimu, tėvas net nesiteikė jos kaip nors pasveikinti.

Morganos tai visai nenustebino, nes puikiai žinojo liovusi tėvui egzistavusi net nespėjus nudžiūti rašalui ant skyrybų dokumentų.

Mama ir seneliai, mamos tėvai, į šventę atvyko. Morgana nežinojo, kad tądien paskutinį kartą matys savo senelį. Tvirtas, sveikas, veiklus septyniasdešimtmetis mirė jau kitą žiemą po jos išleistuvių. Nukrito nuo kopėčių. Vos vienas nesėkmingas žingsnis. Vieną akimirką dar čia, o kitą jo jau nebebuvo.

Apimta sielvarto Morgana šią pamoką puikiai išmoko.

Senelis jai paliko dvidešimt tūkstančių dolerių ir nemažiau brangius prisiminimus apie tai, kaip vasaromis jiedu kartu vaikščiodavo po Žaliuosius kalnus Vermonte.

Gavusi pinigų, Morgana iš savo mažyčio butuko persikraustė į nedidelį namą. Savo namą. Jam buvo būtinas remontas, bet namas turėjo sodą, kur, aišku, irgi reikėjo įdėti daug darbo.

Trys nedideli miegamieji ir dvi mažulytės vonios reiškė, kad ji galėjo susirasti nuomininkę, o už gautus pinigus padengti banko paskolą, reikalingą susimokėti už remontą.

Ji plūšėjo dviejose darbovietėse. Penkis ar šešis vakarus per savaitę dirbo vietiniame bare — smagioje vietoje pavadinimu „Dar po vieną“. Be to, įsidarbino administratore nedidelėje, šeimai priklausančioje statybų įmonėje.

Savo būsimą nuomininkę Morgana susitiko vietiniame sodo centre, kur sutrikusi dairėsi augalų savo sodui. Nina Ramos dirbo ten šiltnamiuose ir puikiai išmanė savo darbą, kas galėjo labai praversti apleistame kieme. Šitaip Morganos galvos skausmą Nina pa-

vertė džiaugsmu, ir tą patį pavasarį, pirmą kartą sužydėjus žiedams Morganos namo kieme, pas ją įsikėlė ir Nina.

Jiedvi mėgavosi viena kitos draugija ir jautė, kada duoti erdvės ir ramybės.

Sulaukusi dvidešimt penkerių, Morgana jau buvo įgyvendinusi savo pirmąją svajonę ir, remdamasi savo skaičiavimais, neabejojo, kad iki trisdešimtojo gimtadienio įgyvendins ir antrąją.

Vienintelis jos neplanuotas pirkinys stovėjo ant įvažos prie namų. Už „Prius“ teks išmokėti per kelerius metus, bet automobilis reikalingas saugiai ir taupiai nuvažiuoti iki darbo.

Geru oru į savo dienių darbą ji vykdavo dviračiu, bet kartais prireikdavo ir automobilio. Taigi dabar Morgana jį turėjo. Nina automobilį vadino Morganos tarpiniu tikslu.

Jos nedidelį namelį Niuberio gatvėje puošė dailiai sutvarkytas kiemas, šviežiai perdažytos baltos sienos ir naujos laukujės durys, nudažytos skaisčiai mėlyna spalva.

Morganos viršininkas iš „Grinvaldo statybų“ padėjo restauruoti senas medines grindis, pardavė dažų už savikainą ir negailėjo naudingų patarimų, kurie labai praverė remontuojant namus.

Čia ji pagaliau galėjo įleisti šaknis ir pražysti.

Morgana nusišypsojo išvydusi narcizus, ryškiais žiedais siūbuojančius palei jos — naujai — išgrįstą takelį. Oras kovo pabaigoje buvo permainingas, bet akį jau džiugino pirmieji pavasario ženklai. Praėjusį rudenį jiedvi su Nina kieme priešais langus pasisodino sedulos krūmą ir pumpurai ant jo šakų jau irgi nekantravo išsprogti.

Netrukus taip ir nutiks, mąstė ji, vesdamasi savo dviratį prirakinti prie stovo.

Net ir įsikūrusi saugioje kaimynystėje, Morgana neketino leisti kokiam prašalaičiui susigundyti lengvu grobiu.

Ji atsirakino duris ir, prisiminusi mačiusi gatvėje prie namų paliktą nuolat gendančią Ninos mašiną, šūktelėjo:

— Čia aš, vėluoju!

Perėjusi svetainę, kaip visada pagalvojo, kiek papildomos erdvės čia atsirastų nugriovus virtuvės sieną.

Lėšų tokiam projektui ji jau buvo atsidėjusi, tad rudenį, ko gero, būtų galima jo imtis. O gal prieš Kalėdas. Galbūt.

— O aš nevēluoju, — atsiliepė Nina. — Ir šiandien einu į pasimatymą!

Nina nuolat vaikščiojo į pasimatymus. Kodėl gi ne, pamanė Morgana, juk ji žavinga gražuolė ir dirba tik viename darbe.

Morgana stabtelėjo prie pravirų miegamojo durų.

Kalnas drabužių — akivaizdžiai neįtikusių — kūpsojo ant lovos, o Nina, apsirengusi suknelę, staipėsi priešais veidrodį visu ūgiu. Jos varno juodumo plaukai garbanomis krito ant raudonos suknelės, išryškinančios kiekvieną jos smulkučio kūno linkį. Tam-sios akys žybtelėjo, veidrodyje susitikusios su Morganos žvilgsniu.

— Ką manai?

— Kartais man atrodo, kad imu tavęs nekęsti. Gerai jau, gerai, kur eini ir su kuo?

— Semas mane vedasi vakarienės į restoraną „Pas Fresko“.

— Prabangiai! Raudona atrodo tiesiog stulbinamai.

Ir to ji šiek tiek pavydėjo. Vienintelis dalykas, nuoširdžiai liūdinęs abi merginas, buvo tas, kad jiedvi negalėjo keistis drabužiais, nes Morgana buvo aukšta ir liekna, o Nina — žemo ūgio ir išraiškingų kūno formų.

— Šitaip ir renkis. Su šituo šlovinamu Semu susitikinėji jau beveik tris savaites?

— Beveik keturias. — Nina apsisuko. — Taigi...

— Aš netriukšmausiu, kai po darbo grįšiu namo.

— Man jis tikrai patinka, Morgana.

— Ir man.

— Noriu pasakyti, kad *labai*.

— Štai kaip. — Pakreipusi galvą, Morgana atidžiai įsižiūrėjo į bičiulę. — Aš jau žinau, kad tu jam irgi labai patinki. Jam viskas ant veido parašyta. Jei tau jis irgi patinka, mano pritarimą turi.

Atmetusi savo puikius plaukus, Nina svajingai atsiduso.

— Man atrodo, pamečiau dėl jo galvą.

— Visiškai tave palaikau. Man reikia persirengti prieš darbą.

— Iš vieno darbo į kitą. Aš dar turiu sukabinti drabužius ir susitvarkyti kambarį. Nenoriu, kad Semas mane palaikytų nevala.

— Tu visai ne tokia. — Gal kiek chaotiška, pamanė Morgana, bet Ninos chaosas neperžengdavo jos kambario ribų.

Linksmo Ninos chaoso, violetinių jos kambario sienų ir kosmetinio staliuko, nukrauto makiažo priemonėmis ir dar dievai žino kuo, nė kiek nepriminė santūri Morganos asmeninė erdvė.

Trečiąjį, sandėliuko dydžio, miegamąjį Morgana naudojo kaip darbo kambarį, tad čia buvo jos prieglobstis. Melsvos sienos, keli paveikslai, kuriuos nusipirko iš gatvės menininkų Baltimorėje, balta lovatiesė ir pagalvės, nedidelis, bet patogus krėslas, skirtas skaityti.

Nusivilkusi biuro vadovės drabužius — pilkas kelnes, baltus marškinius ir tamsiai mėlyną švarką, ji persirengė barmenės apranga — juodomis kelnėmis ir juodais marškiniiais. Vonios kambarįje atsidarė stalčių, kuriame laikė tvarkingai surūšiuotas makiažo priemones. Dieninis makiažas virto vakariniu.

Trumpai kirptų, priekyje kiek ilgesnių šviesių plaukų šukuose-na puikiai tiko abiejuose darbuose, bet barui reikėjo labiau paryškinti ir akis, ir lūpas.

Po tiek metų praktikos viskam pakako dvidešimties minučių.

Kadangi jai vakarieniauti prabangiam restorane neteks, nulėkusi į virtuvę Morgana šaldytuve susirado jogurto. Sukirto jį stovėdama ir įsivaizduodama, kaip viskas atrodys, kai čia neliks sienos, atsiras naujos spintelių durys ir virtuvės įranga, kelios atviros lentynos ir dar...

— *Amiga mia*, tau reikia pavalgyti normalaus maisto.

— Jogurtas — irgi maistas.

Chalatą užsimetusi Nina rankomis įsiremė į šonus.

— Kalbu apie maistą, kurį būtina kramtyti, o valgant reikia šakutės ir peilio. Gal tau ir pasisekė gimti aukštai ir lieknai, bet jei nevalgysi, virsi perkarusia džiūsna. Rimtai, vienai iš mūsų teks išmokti gaminti. — Nina iškėlė pirštą ryškiai raudonai nulakuotu nagu ir bedė juo tiesiai į Morganą. — Balsuoju už tave.

— Aha, būtina to imsiuosi laisvalaikiu. Be to, juk tavo mama dieviškai skaniai gamina.

— Eisi su manimi sekmadienio pietų. Ir nesakyk, kad turėsi dirbti — tvarkyti sąskaitas ar panašiai. Puikiai žinai, kaip tave myli mano mama ir tėtis. Ateis ir mano brolis Rikas.

Vienoje rankoje laikydama jogurto indelį, o kitoje šaukštą, Morgana puolė abiem mosikuoti ore lyg trindama lentą.

— Aš nesusitikinėsiu su tavo broliu, kad ir koks simpatiškas jis būtų. Tai būtų tikra beprotybė. Nesiruošiu prarasti tavęs vien dėl to, kad susitikinėčiau su tavo broliu, permiegočiau su juo, o paskui mudu išsiskirtume.

Nina prie vienos ausies priglaudė didelį auksinį žiedo formos auskarą, o prie kitos — tris sujungtus žiedelius.

— Kuriuos?

Morgana bakstelėjo į žiedelius.

— Šitie puošnesni.

— Gerai. O tu gal pradėsi susitikinėti su Riku, judu mylėsitės ir vienas kitą pamilsite.

— Neturiu tam laiko. Duok man porą metelių, gal trejus, tada atsiras ir laiko.

— Tvarkaraščiai patinka ir man, bet tik ne meilės reikaluose. Išblaškei mane. Tu privalai valgyti.

— Ko nors užkąsiu bare.

— Pietūs sekmadienį, — pakartojo Nina, kai išmetusi tuščią indelį Morgana ėmė plauti šaukštą. — Pasakysiu mamai, kad ateisi, o tada negalėsi atsisakyti.

— Aš tikrai mielai nueičiau. Tik dar reikia pabaigti šią savaitę. Pas Grinvaldus mes dabar užsivertę iki kaklo. Pavasarį visi kaip sustarę nori remontuotis, persidažyti sienas ar įsirengti terasas.

Čiupusi rankinę, Morgana patraukė prie durų.

— Puikiai praleisk šiandien laiką.

— Neabejoju, kad taip ir bus. Paskambinsiu mamai, o paskui eisiu gražintis.

— Tu visada gražiai atrodai.

Morgana bėgte nubėgo prie mašinos. Patenkinta, kad sutaupė šiek tiek laiko, ji mikliai įveikė tas penkias su puse mylios iki miesto centro.

Parduotuvės abipus gatvės, vietinių vadinamos Turgaus mylia (nors iš tiesų jos ilgis buvo daugiau pusantros), turėjo užsidaryti po valandos. Tačiau restoranai ir kavinės čia ramybę drums iki vėlyvos nakties.

Daugumos rausvai ar baltai nudažytų plytų pastatų pirmuose aukštuose buvo įrengtos parduotuvės ar kavinės, o virš jų — butai gyventojams. Baras „Dar po vieną“ irgi nebuvo išimtis ir jo savininkai nuomojo butus nuolatiniams klientams ar darbuotojams, neprieštaraujantiems gyventi virš baro.

Išsukusi iš Turgaus gatvės, Morgana sustojo aikštelėje už baro. Užrakinusi automobilį, girgždančiu žvyru patraukė prie galinių virtuvės durų, o jas pravėrusi įžengė į karštį ir triukšmą.

Bare lankytojams buvo siūlomi mėsainiai, midijos, kukurūzų traškučiai su bulvytėmis, svogūnų žiedai, gruzdinti agurkėliai ir trijų rūšių vištų sparneliai.

Atidariusi savo barą, Morgana ketino išplėsti valgiaraštį ir gal net nustebinti savo svečius barui nebūdingais patiekalais.

Tik pirma, ko gero, reikėtų išmokti gaminti, nes niekada negali nežinoti, kada pačiai gali tekti pagelbėti virtuvėje.

— Labas, Frenke, — šūktelėjo ji moteriai prie kepsninės, kabindama savo striukę ant kabliuko. — Kaip reikalai?

— Visai gerai. — Savo kupetą rašalo juodumo plaukų po balta apsaugine kepuraite slepianti Frenkė apvertė tris storus mėsainių paplotėlius. — Rodis su savo broliais užsuko pavakarieniauti prieš smiginio turnyrą. Džiaukis, kad tavęs čia nebuvo per laimės valandas. Žmonių prisirinko net tiršta.

— Man patinka, kai lankytojų daug.

Morgana pasisveikino su dviem kitais šefais, paaugle indų plovēja ir padavēja, užsukusia į virtuvę pasiimti kukurūzų traškučių užkandžio.

Nors iki pamainos pradžios dar buvo likusios dešimt minučių, Morgana atidarė duris ir patraukė tiesiai į barą.

Triukšmas čia kitoks, pamanė ji. Ne kepsninėje čirškinama mėsa, peilių žvangesys ir lėkščių tarškėjimas. Šią didelę patalpą su ilgu juodu baru, stalais ir suolais užpildė balsai. Ir nors veikė muzikos automatas, jis grojo nepakankamai garsiai, kad užgožtų pokalbių šurmulį.

Morgana išvydo Rodį su broliais, nuolatiniais klientus, prie savo įprasto staliuko šalia smiginio lentos geriančius alų ir užkandžiaujančius riešutais. Rodis ir jo brolis Maikas, spėjo ji, gėrė „Coors“, o judviejų brolis Tedas — „Heineken“. Jei prie jų būtų prisidėjęs ir tėvas, jis būtų užsisakęs bokalą pilstomo alaus ir taurelę viskio.

Morgana patraukė tiesiai prie baro, į savo darbo vietą.

Ji atėjo pakeisti Veiną, kuris kaip tik į butelį „Corona“ alaus įmetė griežinėlį žaliosios citrinos.

— Dabar kaip tik laisvesnė valandėlė, — pranešė Veinas jai, akinamai nusišypsodamas. — Vyrukas baro gale dar nesusimokėjęs. Jis jau geria antrą taurę degtinės su toniku, tad nepamiršk užmesti akį.

Veinas nunešė butelį „Corona“ alaus kitam klientui ir, persimetęs su juo keliais žodžiais, vėl grįžo pas Morganą.

— Jis laukia merginos. Susipažino interneto pažinčių svetainėje. Ji vėluoja, tad jis labai nervinasi.

Kaip miela, nusprendė Morgana, nors gal ir ne itin brandu. Ji galėtų net iš pinigų lažintis, kad savo svetainėje tas vyrukas turi ne vieną žaidimų kompiuterį.

— Viskas aišku.

— Tai aš jau eisiu. Geros tau pamainos.

Kaip visada, ji pasitikrino atsargas bare: ledukus, žaliąsias ir paprastas citrinas, alyvuoges, vyšnias. Įpylusi gėrimus klientams prie staliukų, Morgana jau ketino pakalbinti vyruką su „Coronos“ buteliu, kai staiga pastebėjo į barą įėjusią moterį, maždaug trisde-

šimties. Neramiai apsidairiusi, ji žengė arčiau pasimatymo laukiančio vyroko prie baro.

— Deivai? Aš Tandė. Atsiprašau, kad šiek tiek vėluoju.

Jo veidas akimirksniu nušvito.

— Nieko baisaus, nesijaudink. Malonu susipažinti. Ar nori prisėsti prie staliuko?

— Bus gerai ir prie baro. Ar tau tiks? — Ji įsitaisė ant gretimos kėdės.

Išvydusi, kokie sutrikę abu atrodo ir kaip viltingai vienas kitam šypsosi, Morgana priėjo arčiau.

— Labas. Ko galėčiau jums pasiūlyti?

— Hm. Gal galėčiau gauti taurę šardonė?

— Žinoma. Man labai patinka jūsų auskarai.

— Oi, — Tandė kilstelėjo ranką prie kairės ausies. — Ačiū.

— Jie tikrai labai gražūs, — pridūrė Deivas. — Atrodai puikiai.

— Ačiū. Ir tu, — nusijuokė ji, kol Morgana pylė vyno. — Tu nieko neįtari, tiesa? Aš taip jaudinausi, kad pėsčiomis apėjau visą rajoną. Todėl ir pavėlavau.

— O aš taip nervinausi, kad atėjau dvidešimčia minučių per anksti.

Ledai pralaužti, pagalvojo Morgana, paduodama vyną.

Ir tai, reikia pripažinti, viena iš priežasčių, kodėl jai taip patiko dirbti bare. Niekada negali žinoti, kas gali prasidėti, pasibaigti, sužydėti ar sugriūti draugiškoje baro aplinkoje.

Kai Rodis su broliais suvalgė mėsainius, bare ėmė rinktis daugiau lankytojų. Internete susipažinusi porelė visgi nusprendė persėsti prie staliuko ir užsisakė kukurūzų traškučių.

Morgana net neabejojo, kad jiedu čia grįš ir antram pasimatymui.

Už degtinę ir toniką susimokėjo, bet arbatpinigių gerokai pašykštėjo.

Bare aidėjo strėlyčių smūgiai į lentą, lydimi palaikančių ar nušvilpiančių žiūrovų šūksnių.

Į vidų įėjo vyriškis, maždaug trisdešimties. Jis priminė Morganai savo tapatybę bandančią nuslėpti filmų žvaigždę — šviesiaplaukis, ryškių veido bruožų, sportiško kūno sudėjimo, dėvintis džinsus, aukštaulius batus ir melsvą, regis, kašmyro megztinį. Vyriškis klestelėjo ant kėdės prie baro.

Morgana kaipmat priėjo arčiau.

— Sveiki atvykę į „Dar po vieną“. Kuo norėsite pasimėgauti?

— Daug kuo. — Jis žavingai šyptelėjo Morganai. — Bet pradėkime nuo alaus. Gal turite kokio pilstomo čionykščio?

— Žinoma.

Nors ant baro pastatytuose valgiaraščiuose visos siūlomos rūšys buvo surašytos, Morgana suskubo pati išvardyti.

— Galbūt galėtumėte man išrinkti?

— O ko konkrečiai norėtumėte?

— Dar vienas suktas klausimas.

Morgana šyptelėjo. Jis akivaizdžiai nori ne tik išgerti, bet ir pasišnekučiuoti, nusprendė. Ir jos tai visai nenustebino.

— Koks alus jums patinka?

— Švelnus, bet ne blankus. Sodrūs, bet ne per daug. Labiau tamsesnis.

— Pamėginkime šį. — Susiradusi degustacinę taurę, įpylė šlakelį jam paragauti.

Gurkšnodamas jis per taurės viršų stebeilijosi į Morganą.

— Tiks. Geras pasiūlymas.

— Toks mano darbas.

Nespėjus jam daugiau nieko pridurti, arčiau priėjo viena iš padavėjų.

— Merginų staliukas ana ten, regis, įstrigo dešimtajame dešimtmetyje. Keturis „Kosmopolitanus“, Morgana.

Morgana ėmėsi darbo, o padavėja nunešė padėklą su tuščiais indais į virtuvę.

— O tu, regis, išmanai savo darbą, — pagyrė naujasis lankytojas, stebėdamas, kaip ji maišo kokteilius.

— Kaipgi kitaip. Ar čia atvykai darbo reikalais?

— Ar taip akivaizdu, kad aš ne vietinis?

Ganėtinai, pamanė ji. Jo drabužiai atrodė brangūs, bet prabanga jis nesipuikavo.

— Anksčiau čia tavęs nemačiau.

Per visą barą nuaidėjo džiaugsmingi šūksniai.

— Smiginio turnyras, — paaiškino Morgana.

— Matau. Ar varžomasi rimtai?

— Ganėtinai. Gal galiu dar ko nors pasiūlyti? Ar nori žvilgtelėti į valgiaraštį?

— Ar maistas čia geras?

— Taip. — Ji padavė jam valgiaraštį. — Pasižiūrėk, neskubėk.

Paruošusi keturis „Kosmopolitanus“, Morgana nuėjo prie kitų lankytojų. Priėmė užsakymus, įpylė gėrimų, paplepėjo su nuolatiniais klientais. Paskui ji vėl grįžo prie naujojo kliento.

— Paragaučiau Turgaus gatvės mėsainio, jei tik nepasakysi, kad darau klaidą.

— Tai mūsų klasika ne be priežasties. Jei mėgsti aštriai, užsisakyk su aštriomis bulvytėmis.

Jis iškėlė rankas tarsi pasiduodamas.

— Iki šiol man dar blogai nepatarei.

Morgana nusijuokė ir įvedė jo užsakymą į kompiuterį.

Prie baro priėjo metro devyniasdešimties ūgio, šimtą kilogramų sveriantis Rodis.

— Mieloji, mums dar po vieną. Kaip sekasi? — atsainiai pasiteiravo jis nepažįstamojo melsvu megztiniu, kol Morgana pylė jam gėrimus.

— Šaltas alus, gražuolė barmenė, sportas gyvai. Geriau ir nesugalvosi.

— Tikrai taip. Laimėjau pusfinalį. Palinkėk man sėkmės finale, Morgana.

Pasilenkusi per barą, ji pakštelėjo jam tiesiai į lūpas.

— Pribaik juos.

— Gerai sakai. — Pasiėmęs alaus bokalus, Rodis nuėjo į šalį.

— Vaikinas?

Morgana įdėmiai pažvelgė į naująjį klientą.

— Oi, ne. Rodis su savo broliais — smiginio žaidėjai — mūsų nuolatiniai lankytojai. Tiesą pasakius, dirbu su jo mergina savo kitame darbe.

— Du darbai? Kaip ambicinga. Ir koks gi antrasis?

— Biuro vadovė statybų įmonėje. O kuo pats užsiimi?

— Norėčiau atsakyti, kad bet kuo, kas šauna į galvą, nes bent jau stengiuosi taip daryti. Dirbu informacinių technologijų srityje. Atvykau čia keliems mėnesiams padirbėti konsultantu.

— Iš kur tu?

— Aš daug keliauju. Kilęs iš San Fransisko, bet dabar gyvenu Niujorke — bent jau dažniausiai. Ar tu vietinė?

— Dabar taip.

Arčiau priėjo kita padavėja ir perdavė savo klientų užsakymą.

— Mano tėvai buvo kariškiai, — paaiškino Morgana, pildama gėrimus.

— Vadinasi, žinai, ką reiškia gyventi ant ratų.

— Tikrai taip. Ir labai džiaugiuosi, kad toks gyvenimas jau praityje.

Kai iš virtuvės atnešė jo užsakymą, vyras apstulbęs įsistebeilijo į lėkštę.

— O maisto jūs čia, regis, nešykštite.

— Tikrai ne. Gal norėtum atsisėsti prie staliuko?

Jis dar kartą žavingai nusišypsojo.

— Man patinka vaizdas čia. Aš Lukas, — prisistatė jis. — Lukas Hadsonas.

— Morgana. Malonu susipažinti.

Jis pavalgė, užsisakė antrą alaus, pasiliko iki smiginio turnyro pabaigos.

Uždavinėjo jai klausimų, bet neįkyriai. Tipiškas baro pokalbis, kaip atrodė Morganai. Ji irgi uždavė jam klausimų.

Jis apsistojo miesto viešbutyje. Kompanija norėjo išnuomoti namą, bet jam patinka viešbučiai, nes šitaip keliaudamas gali iš tiesų pažinti įvairias vietas.

Jis paklausė, kur tarnavo jos tėvas, kur labiausiai patiko gyventi. Lengvas, neįpareigojantis pokalbis, kol ji maišė gėrimus, šluostė baro stalviršį, kalbino kitus lankytojus.

— Jau turėčiau eiti, — galiausiai tarė jis. — Neketinau likti ilgam, bet, regis, radau mėgstamiausią barą šiame mieste.

— Ir jis tikrai geras.

— Dar pasimatysime. — Pakilęs nuo kėdės, jis nustebino ją ištiesęs ranką atsisveikinti. Suspaudęs jos pirštus delne, šypsodamasis pažvelgė tiesiai į akis. — Puikiai su tavimi praleidau laiką, Morgana.

— Man buvo smagu su tavimi kalbėtis.

— Būtinai pakartosime.

Jis sumokėjo grynaisiais ir paliko labai dosnių arbatpinigių.

Po poros dienų Lukas ir vėl užsuko Morganos pamainos metu. Bare vyko protmūšis ir buvo siaubingai triukšminga — prie stalų įsitaisę lankytojai stengėsi perrėkti vienas kitą šūkaliodami atsakymus.

— Išrink man dar kokio vietinio alaus, — paprašė jis Morganos. — Ko nors... drąsaus ir netikėto. — Lukas dirstelėjo sau per petį į protmūšio dalyvius už nugaros. — Šįvakar smiginio nebus?

— Protmūšio vakaras. Dalyvauja visi norintys, tad jeigu panorėsi, riktelėk atsakymą.

— Koks prizas?

— Paglostyta savimeilė.

Ji ištiesė jam degustacinę taurę.

— Įdomus ir drąsus variantas, — nusprendė jis. — Jaučiu vyš-nias. Surizikuosiu.

Pildydama taurę, Morgana nusišypsojo.

— Ko nors prie alaus?

— Kol kas tik alaus. Diena buvo ilga.

— Ir kaipgi gyvenimas technologijų pasaulyje?

— Kaip ir alus — įdomus ir rizikingas. O kaip reikalai tavo pasaulyje?

— Daug darbo, bet man šitaip patinka.

Morgana pilstė gėrimus, prie baro bendravo su klientais, bet išibėgėjęs protmūšiui darbo nebuvo daug.

— Ką veiki, kai nedirbi? — paklausė jos Lukas.

— Kai tik taip nutiks, pranešiu.

— Kartais reikia pailsėti. Protu, kūnu, dvasia ir viskuo kitu.

Kaip nupieštum savo tipišką laisvadienį?

— Dažais. Kaip tik reikia perdažyti mano namo sienas, bet remontas dar nebaigtas. Be to, pavasaris artėja, tad mums teks dar ir kiemą apželdinti.

— Mums?

— Nuomoju kambarį.

— Ar jis nagingas?

— Ji, ir ji puikiai moka tvarkyti kraštovaizdį, apželdinti erdves.

Ji dirba sodo centre. Namuose Nina nelabai gali padėti, bet aš pati neblogai susitvarkau.

— Darbas statybų įmonėje, — Lukas bedė į ją pirštu. — Su manu.

— Praverčia.

— Turint nuosavą namą nuolat reikia ką nors tvarkyti. Ko gero, todėl niekada ir neįsigijau. Aš visai nenagingas. O dar darbas atima daug laiko. — Jis ir vėl bedė pirštu į Morganą. — Taigi, tu — karininko dukra, užsimaniusi įleisti šaknis?

— Būtent.

Prieš vėl pratešdama su juo pokalbį, Morgana sumaišė vieną viskio rūgštųjų ir įpylė du alaus.

— Kodėl pasirinkai šią vietą, jei galiu paklausti?

— Čia yra viskas, ko man reikia. Keturi metų laikai, gana arti didmiesčio, kad nesinorėtų ten persikelti, o miestelis nei per mažas, nei per didelis. Per patį viduriuką.

Morgana padavė jam dubenėlį šviežių sūrių riestainėlių.

— Čia graži vieta, regis, puikiai tinkama norintiesiems renovuoti seną būstą, kuo, regis, tu ir užsiimi. Todėl aš ir esu čia. Namų savininkai ir įmonės nori pasitobulinti turimas technologijas, kad klientams galėtų pasiūlyti išmaniuosius namus. Nauji pirkėjai nori atnaujinti ar iš esmės pertvarkyti senus būstus.

Lukas gūžtelėjo pečiais.

— Mano darbas iš dalies susijęs su infrastruktūra. Visi dabar namuose turi atskirą kambarį namų biurui, o aš galiu pasirūpinti visa reikiama įranga. Tau irgi praverstų toks kabinetas.

— Jau turiu. Gal jis ir ne itin išmanus, bet savo funkcijas atlieka.

Protmūšio pabaiga buvo palydėta džiaugsmingais šūksniais bei nusivylusiųjų baubimu, paskui visi užsisakė gėrimų ir užkandžių. Dirbdama Morgana pastebėjo, kad Lukas užkalbino kitą lan-kytoją prie baro. Jiedu kalbėjosi apie beisbolą. Regis, jis žinojo pakankamai, kad galėtų sėkmingai palaikyti pokalbį.

— Ar pasiruošęs pakartoti?

— Taip, ačiū. O kaip tu, Lari? Vaišinu aš.

— Tikrai neatsisakyčiau. Kaip rieda Ninos mašina?

— Vos vos.

Laris papurtė galvą ir ranka pasitrynė trumpą barzdelę.

— Ji turėtų užsukti apžiūrai.

— Būtinai perduosiu. Laris — geriausias mechanikas nuo čia iki pat Baltimorės, — paaiškino ji Lukui. — Tik jo dėka Ninos mašina vis dar rieda, nors jau seniai turėtų trūnyti sąvartyne.

— Darau, ką galiu. O tau ar dar patinka tas priusas?

— Jis tobulas.

Morgana padavė jiems bokalus ir pripylė gėrimus šešetui prie vieno iš stalų. Laris ėmė kalbėti apie mašinas ir variklius, Lukas, regis, ir šią temą išmanė gana gerai, kad palaikytų pokalbį.

— Man metas, — Laris pakilo nuo baro. — Žmona jau namuose arba tuoj bus. Šįvakar renkasi jos knygų klubo narės, nors iš tiesų

jos ten tik geria vyną ir pliurpia. Smagu buvo pasikalbėti, Lukai. Ačiū už alų.

— Visada prašom.

— Dar vieną? — pasiūlė Morgana.

— Daugiau dviejų negeriu. Man irgi jau metas, nes rytoj laukia sunki diena. — Susimokėjęs už gėrimus, Lukas ir vėl paliko itin dosnių arbatpinigių. — Palinkėčiau tau nepersidirbti, bet net neabejoju, kad taip nenutiks. Malonu buvo vėl pasimatyti.

— Sėkmės technologijų pasaulyje.

Jis šyptelėjo ir išėjo pro duris.

Kitą kartą Lukas vėl pasirodė penktadienio vakarą, kai baras buvo sausakimšas. Kad spėtų aptarnauti susirinkusią minią, Morganai padėjo savaitgaliais dirbantis barmenas. Lukas sustojo prie baro jos gale, nes visos kėdės jau buvo užimtos.

— Nustebink mane. Savaitė pasitaikė kaip niekad gera.

— Sveikinu. Savaitgalis laisvas?

— Rytoj dar turėsiu sutvarkyti dokumentus ir parengti planus, bet iš esmės taip. Gal gali pasiūlyti, kaip jį praleisti?

— Galėtum nuvažiuoti iki Baltimorės. Apsilankytum promenadoje uoste, akvariume, sezono pradžios beisbolo rungtynėse „Camden Yards“ stadione.

— Gal nori palaikyti man kompaniją ir viską aprodyti?

Tiesą pasakius, pasiūlymas Morganai nebuvo netikėtas. Ji visados suprasedavo, kada vyras rodydavo dėmesį. Visgi nusprendė mandagiai atsakyti, kaip dažnai tekdavo šiame darbe.

— Negaliu. Šeštadienį turiu darbo namuose, o vakare būsiu čia. Sekmadienis jau irgi suplanuotas. Bet ačiū už pasiūlymą.

Lukas paragavo jos įpilto alaus.

— Regis, tęsiu pažintį su vietinėmis alaus rūšimis. Šitas irgi geras, įpilk man bokalą. — Jis palaukė, kol Morgana įpylė gėrimo. — Klausyk, jei aš pernelyg įkyrus arba jeigu tu nebe laisva, tiesiog pasakyk. Viskas suprantama. Bet gal norėtum kada kartu

pavakarieniauti? Kurį nors vakarą, kai iš tiesų nedirbsi? Ir jokio spaudimo, — pridūrė išvydęs, kad ji sudvejojo. — Tik pavalgytume ir pasikalbėtume. Ar mėgsti picą?

Jo nerūpestingas tonas ištirpdė įtampą.

— Įtariai žiūriu į visus jos nemėgstančius, — atsakydama šyp-
telėjo ji.

— Pica restorane „Pas Luidžį“ puiki.

— Kaip matau, čia lankaisi tik pačiose geriausiose vietose.

— Tad gal šiek tiek picos, šiek tiek vyno. Galėtume ten ir susitikti.

Tikrame pasimatyme Morgana nebuvo jau... Ji net nenorėjo galvoti kiek laiko. Kodėl, po galais, ne?

— Aš laisva pirmadienio vakarą.

— Septintą valandą „Pas Luidžį“?

— Gerai, tinka.

— Ar neprieštaruji apsikeisti telefono numeriais? Tikiuosi, neapsigalvosi, bet jei kartais taip...

Morgana iš kišenės išitraukė telefoną ir surinko jo numerį, kad jis galėtų išsaugoti jos.

— Jei šįvakar dar planuoja pabūti ir nori prisėsti, porėlė už trijų keturių kėdžių išeis, kai pabaigs savo gėrimus ir kukurūzų traškučius.

— Ačiū. Palauksiu.

Šyptelėjusi Morgana vėl grįžo prie darbo.

Jis susirado kėdę, išgėrė savo du bokalus alaus ir išėjo šiek tiek po vidurnakčio.

— Iki pirmadienio vakaro, — atsisveikino. — Gero savaitgalio.

— Ir tau.

— Sakyčiau, visai neprastas variantas, — padavėja, vardu Greisė, žvelgė jam pavymui. — Ir tu, gražuolyte, kritai jam į akį.

— Galbūt. Atrodo visai mielas ir padorus — ir mūsų krašte užsibus tik kelis mėnesius.

— Kalk geležį, kol karšta.

— Gal, — vėl tarstelėjo Morgana.

ANTRAS SKYRIUS

Šeštadienio rytą ji praleido tvarkydamosi namuose. Išsiskalbė, išsilygino, pasvajojo, kaip viskas atrodytų išgriovus sieną, perdažius erdvę ir pakeitus visus stalviršius. Paskui ji suvedė visas savaitės išlaidas, įskaitant ir Ninos pirkinių sąrašą, o kvitą paliko prisegtą ant lentos virtuvėje, kad vėliau būtų galima suskaičiuoti mėnesio biudžetą.

Kai po pietų namo grįžo Nina, nešina padėklu našlaičių sodinukų, žemės ir durpių maišais, jiedvi iš sandėliuko išrideno vazonus. Vieną dieną, pamanė Morgana, ji būtinai turės lovelius gėlėms ant palangių. Be to, jai dar norėjosi naujų langinių ir nedidelės mieilos verandos.

Suskaičiavusi matė, kad visa tai galės sau leisti kitą pavasarį. O kol kas teks pasitenkinti našlaitėmis, žydinčiomis vazonuose.

— Papasakok man daugiau apie tą Luką.

Iki pat smakro užsisegusi džemperį, nes visai ne pavasariškas vėjas košė kiaurai, Morgana ruošė žemę linksmiems įvairiaspalviams žiedams.

— Kad nelabai ką galiu papasakoti. Jis užsiima informacinėmis technologijomis, ir spėju, kad neblogai sekasi, kitaip kompanija neišsiųstų savaitėms ar net mėnesiams plėtros tikslais. O gal jie tokią darbą kaip nors kitaip vadina. Be to, jis gerai rengiasi. Ne išsipustęs, o tiesiog gerai apsirengęs.

— Sakei, kad jis nerealus.

— Sakiau, nes tai tiesa. Mandagus, draugiškas. Negeria daugiau nei dviejų bokalų alaus. Tiesiog suvalgysiu picos su čia užsukusiu prašalaičiu, Nina. Porceliano savo bendriems namams dar nesirinksime.

Nina stumtelėjo savo skrybėlę nuo saulės.

— Kada pastarąjį kartąėjai su kuo nors į pasimatymą — valgyti picos ar šiaip kur?

— Nepradėk.

— Nenori apie tai kalbėti, nes visada nusišypsai ir atsisakai. Kodėl šįkart sutikai? Nes jis toks nerealus?

Morgana atsainiai gūžtelėjo pečiais.

— Juk nepakenks. Galiu ir aš lengvabūdiškai pasielgti. Bet jis įdomus ir ne vien tik pats kalba. Jis klausosi. Tai malonu. Man jis pasirodė mielas.

— Ir laikinas.

— Taip, ir laikinas. Ir tai kol kas privalumas. Po, tarkime, penkerių, šešerių ar galbūt septynerių metų būtų neblogai susirasti ir ką nors pastovaus.

Jos tamsiai žaliose kaip tėvo akyse šmėkstelėjo svajingas žvilgsnis.

— Įsimylėti, niekur neskubėti, pradėti galvoti apie šeimą. Pirmiausiai turiu pasirūpinti savimi. Dieve, kokios gražios šitos gėlės! Argi aš ne gudri, kad kambarį išnuomojau sodininkei?

— Pati gudriausia. Kai ateis mano laikas — ir Semas kol kas tinkamiausias kandidatas, — norėsiu beprotiško dydžio sodo, man bus reikalingas didelis kiemas. Namas gali būti mažas, ne bėda, bet kiemas privalo būti milžiniškas.

Nina atsigulė ant vėsios žolės.

— Mano sode bus didelių medžių, dekoratyvių augalų, vingiuotų takelių, lysvių su gėlėmis ir drugelių. Ir dar keisčiausių lesyklėlių bei fontanėlių. Aš noriu visko.

Morgana išsitiesė šalia Ninos.

— Ir mums reikėtų įsigyti kokią keistą lesyklėlę. Nelabai įsivaizduoju, apie kokias lysves kalbi, bet dabar ir man tokių reikia.

— Galiu pasirūpinti. — Ištiesusi ranką, Nina spustelėjo Morganos pirštus. — Man taip čia patinka. Gal šitas kiemas ir nėra toks milžiniškas kaip mano svajonių, bet kiek čia atsiveria galimybių. Ypač kai tu leidi tvarkytis savaip.